

Prolog

MORRIGAN

În acea noapte, nimic nu a mers așa cum era normal. Atunci când m-am închis în camera mea și am refuzat să rămân alături de Castiel și Nana, nu am știut ceea ce avea să urmeze. Nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce s-a întâmplat la două ore după plecarea părinților mei, perioadă trecută de 7253 de secunde.

Pe toate le număraseram.

Eram furioasă pe părinții mei, fiindcă plecaseră la o petrecere, iar eu rămăsesem acasă, având grijă de fratele meu. Îmi dorisem foarte mult să mă întâlnesc cu prietenii mei, deoarece Castiel îmi ocupa o parte din timpul pe care îl acordam celorlalți copii. Cel mai mult îmi lipsea Kaleb, iar eu știam că el avea să vină la acea petrecere din sudul insulei. Mă ardeau tălpile să plec de acasă și să mă furișez la petrecere, însă îmi era mult prea teamă de privirea supărată a tatei.

Îmi dăduse o sarcină, iar eu trebuia să o îndeplinesc, astfel îi demonstrem cât de mult am crescut.

Însă eram totuși un copil, unul antrenat să ucidă cât mai rapid, să atace, fără să fie văzut și să reușească să câștige o luptă care îl dezavantaja. Dar tot copil eram.

Aveam doar șase ani la vremea aceea, iar aprecierea tatei și mândria mamei contau nespuse. Îmi iubeam fratele, dar în acea noapte m-am simțit nedreptățită, furia mea ajungând să fie îndreptată spre el. Fără motiv, l-am ignorat. M-am ascuns sub pătură, în dormitorul meu și am început să număr secunde pentru a-mi potoli bătăile inimii. Era o procedură pe care tata mă învățase pentru a-mi tempera comportamentul impulsiv. De fiecare dată funcționase, dar, în acea seară, toate păreau că merg pe dos. Mă usturau ochii și începuseră să mi se umple de lacrimi, iar atunci furia a atins cote maxime, deoarece eram prea orgolioasă pentru a plânge.

Eu eram moștenitoarea și trebuia să fiu cea mai puternică. Toată lumea aștepta asta de la mine. Nu suportam să arăt vreo fisură în comportamentul meu.

Tocmai în acel moment nu am dat atenție zgomotelor înfundate ce veneau din camera alăturată.

Era aproape miezul nopții și știam că atât Nana, bona mea și a lui Castiel, dar și fratele meu dormeau. Am oftat și am presupus că Nana s-a împiedicat de jucării în drum spre baie, am pufnit nervoasă și mi-am așezat perna peste cap, dar ceva m-a schimbat.

Inima nu mai bătea furioasă, ci atentă, iar urechile îmi erau ciulite. Nici măcar nu mai reușeam să-mi controlez respirația, ea devenea prelungă, lentă și silențioasă. Pielea mi se înfiora, iar trupul mi se încorda.

M-am concentrat din reflex și am auzit un scâncet și o bufnitură. Întotdeauna dormeam cu pumnul pe care îl primisem cadou de la tata sub pernă. Îl strângeam în pumn pe timpul nopții, în cazul în care aș fi fost atacată. L-am strâns și în acea clipă în pumn și am tras aer în piept, coborând din pat. Fusesem antrenată să mă mișc și să respir astfel încât să nu fiu văzută sau auzită.

Am ieșit din camera mea și am ascultat la ușa dormitorului fratelui meu. M-am așezat în patru labe și mi-am lipit urechea de podea, concentrându-mă. Castiel

nu se simțea, dar ceilalți trei da. Unul dintre ei stătea pe podea în genunchi, iar ceilalți doi mergeau prin cameră.

Doi intruși.

Când am auzit pașii depărtându-se de ușă, am deschis-o foarte puțin. Aveam un avantaj în a fi copil, nu era nevoie de mult spațiu pentru a pătrunde în încăperea, iar într-o secundă am închis ușa în urma mea. Am mers lipită de perete spre stânga, fiind cumva acoperită de cortul în care se juca fratele meu. Am tras lent aer în piept și am înconjurat cortul, astfel am ajuns aproape de patul lui Nana.

Ea stătea în genunchi, cu fața spre fereastră și spre cei doi bărbați înalți și bine făcuți. Am realizat momentul în care m-a văzut prin simplul fapt că a privit ulterior spre Castiel.

El era în pătuț.

— Nu știu unde le ține, vă jur!

Implora Nana și încerca să le distragă atenția. Ea voia să-l iau pe Castiel și să fug, lăsând-o în urmă. Dar eu eram antrenată să nu pierd. Nu aveam cum s-o las aici.

Ceea ce nu am știut eu în acel moment era faptul că nu poți salva pe toată lumea, oricât de mult ai încerca.

Și eu am încercat.

Astfel am reușit să pierd totul.

M-am furișat pe sub pat și m-am târât înspre partea opusă, fix în spatele tipului care o amenința. Atunci când am ajuns în dreptul lui, fiind pregătită de atac, a tras concluzia evidentă.

— Târfa asta nu-și va trăda casa, a spus spre celălalt.

Nu i-am văzut mișcarea sau nu mi-o mai amintesc, dar un lucru a rămas veșnic în memoria mea. Privirea Nanei când i-a tăiat beregata. Sângele țâșnea în jurul meu, dar mie nu îmi era frică de moarte și de ceea ce vine cu ea, nu. Eu eram atentă la femeia care mă crescuse și pe care o iubeam.

Ochii ei indigo, precum zambilele au tresărit și, mai repede decât îmi imaginam, am văzut cum viața se scurge din ei. Am simțit sufletul cum îi părăsește trupul. Mi-a tresărit în trup și m-a cutremurat de frig. Am observat

cum a căzut la podea, îmbibând mocheta în sângele ei cald.

Din acea secundă, nu am mai ținut cont de rațiune. Castiel a început să plângă, iar cel de-al doilea asasin a plecat spre el. Am ieșit de sub pat și am alergat aplecată, cu brațele întinse în spate, călcând pe trupul moale al Nanei și sărind în spatele celui care a ucis-o. În clipa în care m-a simțit în spatele lui, era deja mort. Nu a apucat să se miște către mine, căci pumnalul i-a tăiat jugulara într-o mișcare prelungă, lină, din cauza tăișului ascuțit, împrăștiind sânge peste tot în jur. Înainte să cadă la podea și să-și avertizeze astfel partenerul că exista un intrus, eu eram deja ascunsă. În timpanele mele suna doar plânsetul lui Castiel și sarcina pe care o promisem.

Trebuia să am grijă de el.

A fost ridicat din pătuț și ținut în brațe de cel care îmi invadase casa. Când s-a întors cu fața spre partenerul său, eu eram în spatele lui. Am sărit cât să-i tai tendonul de la piciorul stâng. A țipat și s-a întors cu chipul la mine, strângându-l pe Castiel la piept. Fratele meu urla din ce în ce mai tare, putea fi auzit de oricine, iar eu începusem să mă panichez, fiindcă nimeni nu venea în ajutor.

Unde erau toți cei care trebuiau să păzească conacul?

Am tras aer în piept, iar el a început să se rotească în cameră, scoțând un pumnal din mâneca uniformei negre, simple. Nu avea nicio emblemă. Șfichiuia cu el prin aer, debusolat complet, iar atunci am prins momentul și am tăiat și celălalt tendon, căzând în genunchi. M-am retras la locul meu, înțelegând de ce sunt o viperă.

Am atacat precum un șarpe. Am sărit și am mușcat, m-am retras, apoi am făcut-o din nou, luându-l prin surprindere încă o dată.

Strângea puternic în brațe copilul, iar plânsetul lui îmi pătrundea în creier, îmi pulsa în vene, îmi vibra deasupra pielii. Îi simțeam groaza peste tot în mine și asta mă arunca dincolo de prăpastie.

Am atacat.

M-am aruncat, urlând, asupra lui, dar abia îmi făcea față atacului, luptând doar cu o singură mână, fiindcă

cealaltă era în jurul fratelui meu. A făcut o greșeală și l-am taxat, luându-i pumnalul și atacându-l cu ambele mâini.

Nu știu când a ajuns la podea și l-am desprins pe Castiel din mâinile lui, tot ce aveam în minte era plânsetul de copil ce-mi răsuna în timpane. Și Castiel urla, iar eu înjunghiam asasinul cu ambele pumnale, având o sete în mine care nu trecea deloc. Loveam și loveam, iar țipetele nu se opreau. Nu știam cum să fac să tacă pe fratele meu, fiindcă asasinul nu mai mișca, dar, de teamă, am continuat să înfig pumnalele în el, fără să mă opresc.

Castiel plângea și nu voia să se oprească deloc.

Nu îmi amintesc momentul, dar am devenit conștientă că este dimineață abia atunci când tata a apărut în fața mea, având o creștătură pe față din care curgea sânge și mă tot întreba ceva. Nu reușeam să-l aud, fiindcă plângea Castiel. Nu știam dacă eu i-am făcut cea tăietură, chiar dacă ambele arme erau pline de sânge, nu credeam că era și al lui acolo. Am privit de la ele la tata și, când am realizat că tot nu se potolește din plâns Castiel, voiam să continui să-l înjunghii pe asasin. Atunci m-a oprit tata și am observat cât de tare îmi tremurau mâinile și că individul era de mult mort.

Plânsetul s-a oprit.

— Tati, a vrut să-mi omoare frățiorul, am șoptit și l-am privit în ochi.

Dar ochii tatei erau schimbați. Nu mai aveau căldura de până în acea zi, nici chipul mereu pregătit să zâmbească, așa cum o făcea în orice situație.

A strâns din buze, fără să vorbească, iar eu mi-am mutat privirea prin cameră. Mama îl ținea în brațe pe Castiel și plângea. Ea plângea.

De ce plângea?

Îl salvasem, îi ucisesem pe asasini. Nu avea niciun motiv să sufere. Totuși, atmosfera întunecată din jurul meu m-a făcut să mă îndrept spre mama, deși tata îmi făcea semn să rămân în loc. Atunci am pierdut o parte din suflet, ținând în pumn pumnalul criminalului care mi-a furat fratele. Țineam în palmă și dovada a tot ce însemn eu.

Eșec și moarte

Tot în acea noapte atât părinții mei, cât și cei apropiați au înțeles ceea ce puteam deveni.

Eram prea mică să conștientizez intensitatea acțiunilor mele și cine eram în străfundurile strămoșilor mei, dar, când am înțeles, am încercat să rămân cât mai aproape de umanitate, să mă detașez de oameni și dorințe întunecate. Am încercat să fiu o simplă muritoare, deoarece nu voiam să-mi pierd definitiv sufletul.

Dar orice persoană poate avea o dorință care să-i ardă nemuritoare în piept, depinde doar de cât este dispusă să plătească pentru împlinirea ei.